

Et sted gamle
1882

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 1—2

Januar — Februar 1956

6. årg.

ET VALGSPRÅK

Et valgspåk er godt å ha. Vi finner slike i historien — kanskje er det en konge som har uttalt det ved en eller annen stor begivenhet — eller det er en stor personlighet som i en kort, sammentrengt form har nedlagt hele sin livserfaring og sitt syn på tilværelsen.

Men det kan også være at det er hentet fra bokenes bok — bibelen. Bibelen er full av valgspåk, vel egnet til å settes som motto over et menneskes liv. Her er et slikt: «Vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud!»

Det er et omdisputert ord. Og menneskene deler seg i to leirer når de hører det.

Den ene vil gjerne tro at det er *meget* som tjener dem til gode som elsker Gud. Det er jo rimelig. Men dette at *alle* ting — også sorger, ulykker, det onde og uforklarlige — skal være til deres beste, det kan de ikke gå med på.

Men den andre leiren sier bare to ord når spørsmålet reises, og det er disse: *Vi vet!* Det er de ordene skriftstedet begynner med.

Stille og fast lyder svaret fra slike mennesker. Her er det ikke behov for noen diskusjon, det er en

erfaring, en selvopplevelse, — *de vet* hva de snakker om. Har du som leser dette opplevet det?

Alle ting! Det er ikke en eneste ting som unndrar seg. Vi kan gå til Gud med alt fordi han har alle ting i sin sterke hånd, og vi kan også *ta* alt av hans hånd.

Det er godt å møte mennesker som har opplevd dette. Det er ikke dem som lever på overflaten eller har danset på roser. Tvertimot — for da kunne de jo ikke si: alle ting — når de bare hadde kjent *gode* dager. Nei det er dem som har prøvd meget i livets skole og som nettopp derfor har gjort så rike åndelige erfaringer at de står som vitner om dette at også disse tunge prøvelser tjente dem til gode og viste dem at Gud hadde sin kjærlige plan med dem, selv midt i sorgens tid. Og hvorfor fikk de lov til å se dette? Fordi de elsket Gud.

Det er et sterkt ord, vil noen si. Kan vi ta det i vår munn? Med vår kjærlighet er det bare så som så, og her gjelder det Gud selv.

Men *tror* vi på Gud som vår far, så kan vi ikke annet enn *elske* ham, for de to ting hører sammen — *elske* ham så godt som vi nu kan det

for hans kjærlighet, trøst, hjelp og tålmodighet overfor oss.

Er Gud for oss, hvem kan da være mot oss? Det er også et valgspåk som gir en ubeskrivelig trygghet og mot til den som fullt ut fortrøster seg til det. Da kan vi gå med hevet panne i forvissningen om at vi er i Guds hånd og han er sterkere enn noe annet.

Men hvordan blir det så med dem som *ikke* forstår at også det som gjør vondt kan være til deres eget beste?

Ja, de må lese skriftstedet igjen og se på livet, ikke som en tilværelse som skal leves i bare medgang og glede, men som en skole hvori de skal oppdrages og lures til det store og forunderlige som følger etter — livet hos Gud.

Kanskje vil det falle dem vanskelig i begynnelsen å se det under den synsvinkel, men så meget desto lykkeligere vil de bli når det etter hvert går opp for dem at et av de sanneste og herligste ord i bibelen er dette: Alle ting tjener dem til gode som elsker Gud.

For det hjelper oss til bedre å forstå det ellers så ufattelige — selve livet — og Guds ledelse med oss.

Hvordan legen fant fram.

Den landskjente legen og predikanten Einar Lundby forteller her om sin søken etter en mening med livet:

Min omvendelse var nok ingen suggesjon, for jeg hadde ikke da nevnt mine tanker for noe menneske. Jeg var en landsens lege som hadde det godt og bekymret meg ikke så mye om ting utenfor mitt arbeid, som jeg var glad i. Men likevel var det noe som manglet. Det var dette med meningen.

Hvorfor skulle en — når det ikke var noen mening med livet — bruke all sin tid til å få folk bra igjen og føre dem tilbake til meningsløsheten? — Det er ikke nok bare å leve og så dø. Jeg begynte å spørre meg selv hva jeg egentlig hadde brukt livet mitt til, og om jeg skulle fortsette å leve i den samme meningsløsheten. Jeg tok meg fri en ukes tid og gjorde noe som jeg aldri kommer til å angre på. Jeg tok mitt Testamente med på fjellet. Der slo jeg opp på må få og fant et ord jeg aldri hadde sett. Det hadde samme mening som ordet om at den som ville gjøre Guds vilje skal kjenne om læren er av ham, nemlig: «Den som har mine bud og holder dem (det vil si innretter seg etter dem), han er den som elsker meg, og jeg skal ta bolig hos ham».

Hva er Guds bud? tenkte jeg. Når sannheten begynner å virke, får vi noen punkter som er overømfintlig i vårt liv. En ser punkter hvor det må bli en forandring skal en kunne si å ha innrettet seg etter Guds bud.

Da ble det spørsmål, ikke om jeg makter å forandre det eller det punkt, men om jeg var villig til at Gud skulle gjøre det. Det trengte jeg nesten fjorten dager til. Jeg bare bad slik: «Herre, da må du gjøre meg villig til å ville». Mens jeg bad slik, hendte det merkelige

at jeg kunne si: «Ja, Gud, er du til og er du allmektig, så kan du virkelig gjøre dette slik at jeg ikke går på akkord, og da visste jeg at nå tok jeg det store spranget. En opplever at i det øyeblikk en er villig til å dø fra seg selv, da er en også ferdig til å fødes på ny. Da kom vissheten inn i mitt liv. En ny kraft hadde grepet inn.

Gi meg noe som ikke kan dø.

En smågutt sto en morgen foran sin far med redde, tårefylte øyne og bad: «Gi meg noe som ikke kan dø, far!» Han ante allerede der han sto litt av det forgjengelige i menneskelivet. — Bestemoren var død. Hans lille lekekamerat, hundehvalpen, ble overkjørt og døde. Han fikk en kanarifugl av far som erstatning, og snart var gleden der igjen. Men da han så en morgen fant denne liggende død i buret, da hrast det for smågutten. Fortvilelsen i barnehjertet var dyp, og han går med den døde fuglen i hånden til far og sier: Gi meg noe som ikke kan dø, far!»

Det går mot ny salmebok.

Nemnda som er nedsatt for å undersøke mulighetene for en felles salmebok for vår kirke har sendt ut henvendelse til alle menighetsråd og en rekke enkeltpersoner for å uteske deres mening om tiden nå er inne til å ta fatt på dette arbeidet for alvor. Det viste seg å være tydelig flertall for det blant svarene.

Svarene vil nå bli bearbeidet nærmere og om ikke altfor lenge kan en vente at komiteen legger fram en innstilling i saken.

Innsamlinga til orgel i Orkdal kapell.

På redaktørens anmodning skal jeg få gi noen opplysninger om dette.

Den frivillige innsamlinga av midler tok til høsten 1954. Det ble da arrangert en del musikkandakter i kirken med kollekt til formålet. Samtidig bevilget kommunen kr. 7700,— og garanterte for et lån på kr. 5000,—. Det var meningen at det resterende beløpet da skulle skaffes til veie ved innsamling gjennom musikkandakter o.l.

I august 1955 var det nye orglet på plass i kapellet. Det er et lite pipeorgel på 4 stemmer, — et såkalt positiv, som ble levert av det tyske firmaet E.F. Walcker & Cie. Prisen var kr. 12150,—. Orglet har siden vært nyttet både ved gudstjenester og andre kirkelige handlinger som har funnet sted i kapellet.

Innsamlinga ble imidlertid fortsatt, og en har nå fått inn et beløp på 900 a 1000 kr. En kan nevne at Orkdal Songlag har latt inntekten av 2 konserter som ble arrangert av koret, gå til orglet. Dessuten medvirket koret ved en salmesangkveld der det ble tatt opp kollekt til orglet. Når de innsamlede midler likevel ikke er større, skyldes det nok at det delvis har vært sviktende oppslutning om de forskjellige arrangementer.

Orkdal kommune har senere bevilget ytterligere 1800,— til avbetaling av orglet. Dessuten har en fått låne ca. kr. 2000,— av midler som soknerådet disponerte. Forhåpentlig kan det så la seg gjøre å fortsette med de musikkandakter som det nå har vært en del av, og på den måten få samlet ytterligere midler til avbetaling av det lånet en ennå har på orglet.

Til slutt vil det være på sin plass å takke de kommunale myndigheter for den forståelse og velvilje som ble vist da det gjaldt å skaffe

dette verdifulle instrumentet til kapellet.

Såvel herredsstyre som sokneråd har all ære av dette!

Olav Høyem Husby.

De kristnes åndedrett.

Av professor dr. K. E. Skydsgaard.

Når Jesus taler om bønn er det en ting som er verd å legge merke til: Han befaler oss å be. Er det virkelig noe vi kan befales til? Er det ikke en temmelig uåndelig måte å ta den saken på? Kan det virkelig bli ærlig når det er noe vi får befaling om? Vi er ofte tilbøyelig til å betrakte «det religiøse» som man sier som noe som har med følelsen å gjøre, og følelsen er noe man ikke kan befale, for den kommer av seg selv, eller så kommer den slett ikke — og da slett ikke på grunn av en befaling.

Nei, skal det virkelig være mening i å be, må det komme som hjertets overveldende trang og følelse.

Til det er å si, at da ville det ikke bli megen bønn her på jorden for så ville det være avhengig av så mange forskjellige omstendigheter at de fleste stanset på halvveien.

Jesus befaler oss å be! Det er det noe godt og sterkt i. Han sier at Gud er Gud og vi mennesker er hans skapning, og derfor skal vi be. Og han sier videre at Gud er vår far og derfor vil han høre hva vi sier. Det er noe befriende i at vi får befaling til å be. For vi kan aldri spekulere oss til å be. Hvis vi innlater oss på det, går det galt. For jo mer vi spekulerer, jo mer håpløst synes det å være. Så melder det seg tusener av spørsmål vi ikke kan besvare, og så holder vi opp.

Og når vi er i stor nød, nytter det ikke å begynne å spekulere om det nu går an å be, for så vil vi etter all

sannsynlighet komme til det resultat at det går aldeles ikke an. Da er det godt at Jesus sier. Be, søk, bank på! Selv om du ikke har lyst, selv om du ikke føler noe, selv om du nesten ikke orker mer, selv om alt går deg imot. Ja ennu mer: Selv om du må innrømme at du er ganske uverdigg fordi du ikke har bedt og skammelig har sviktet Gud, selv om du i lange tider ikke har satt dine ben i en kirke. Allikevel: Be. Det vil si: Fold dine hender — også selv om de er ganske uvant med det — si det som trenger seg på til Gud. Si det bare ganske kort, og uten noe forsøk på å gjøre deg til, for Gud vil ikke høre annet enn dine egne ord. Og han forstår en halvkvadet vise og dårlig valgte ord.

Det er tider da det er godt å vite at det å be er en befaling, ikke en grov kommando, men noe som det er kjærlighet og godhet i. Derfor er det en befaling som det er en stor lykke å adlyde.

Skipet som kirkesymbol.

Skipet som symbol på den kristne kirke har vært i bruk helt siden oldkirkens dager. På Katakombenes vegger finner en bilder av skip, og en kan tenke seg hvordan fulgte kristne som måtte gjemme seg i disse underjordiske gangene, følte seg i samme båt på reise gjennom opprørt hav. Og båten var den kristne kirke.

Vi lar en røst fra oldtiden tolke det gamle symbol, biskop Chrysostomus:

«Kirken er et skip som seiler gjennom verden. Herren er skipper de troende besetning. Masten er korset (Oldtidens master hadde bare en rå eller tverrbjelke), seilet er den evangeliske tro, drivkraften er den hellige Ånd. Drevet av Ånden seiler kirken inn i Paradisets og det evige livs havn. Guds ord er kompass, håpet anker, bønne ankertau og Guds trofasthet ankergrunn».

De to konfirmasjonsordninger.

Vår kirke har to ordninger for konfirmasjonshandlingen. Etter den eldre ordning avlegger konfirmanten selv sitt løfte, — men etter den nyere er dette sløyfet og erstattet av en formaning. Etter begge får konfirmanten kirkens velsignelse med på veien.

Den eldre ordning:

Trosbekjennelsen leses på vanlig plass i gudstjenesten. Når konfirmantene er samlet ved alterringen sier presten:

«Kjære konfirmanter! Til den kristne tro er I døpt, i den kristne tro er I opplært. Gud gjør denne tro levende i eders hjerter ved sin Hellige Ånd, så I nu ydmykt og opriktigt må kunne bekjenne den for Gud og menigheten».

Konfirmantene kneler på knefallet om alterringen, og presten spør deretter hver enkelt med navnsnevne:

N.N. Forsaker du djevelen og alle hans gjerninger og alt hans vesen?»

Konfirmanten: «Ja».

Presten: «Tror du på Faderen og Sønnen og den Hellige Ånd?»

Konfirmanten: «Ja».

Presten: «Vil du ved Guds nåde bli i denne din dåpspakt inntil din siste stund?»

Konfirmanten: «Ja».

Presten: «Så gi meg hånden på det».

Deretter ber han under håndpåleggelse: «Den treenige Gud som har tatt deg til sitt barn i den hellige dåp og gjort deg til en arving til det evige liv, han oppholde deg i denne din dåps nåde inntil din siste stund. Han gi deg fasthet i din tro, til frelse for din sjel. Amen».

Den nyere ordning:

Presten går for alteret, mens konfirmantene blir sittende på sine plasser, og salmen «Jeg er frelst og dyrekjøpt» eller en annen salme

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard**

Kasserer: **lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Frk. Ingeborg Krogstad.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:

SVORKMO PRENTEVERK.

synges, hvoretter presten vender seg mot menigheten og sier:

«Kjære menighet, la oss bekjenne forsakelsen og troen som lød ved vår hellige dåp!» (Så leses forsakelsen og trosbekjennelsen).

Deretter vender presten seg mot menigheten og sier: «Kjære konfirmanter! Til denne tro er I døpt I denne tro er I opplært. Gud gjøre denne tro levende i eders hjerter ved sin Hellige Ånd, så den kan bære frukt i eders liv. Strid troens gode strid, grip det evige liv som I ble kalt til. Tred nu frem til Herrens alter, og ta imot Guds velsignelse til et evig liv i forsakelse og tro».

Glem ikke din egen når du vil luke ugress i en annens hage.

Den vise søker å finne sine egne feil; den tankeløse søker å finne andres feil.

Mange har dødd for sin overbevisning; få har kunnet leve etter sin overbevisning.

En kjempemessig misforståelse.

Et ord om barn og foreldre.

Man hører stundom foreldre og pedagoger hevde at det er galt å påvirke barn religiøst, fordi de som voksne selv må avgjøre hvilken religion de vil velge.

Dette er ofte bakgrunn for ønske om å avskaffe religionsundervisningen i skolene eller årsaken til at man f.eks. ikke vil sende sine barn i søndagsskole. Man synes å sveve i den tro at bare man ikke påvirker barna religiøst, påvirker man dem ikke i det hele tatt, men intet kan være mer misforstått. Slike barn kommer aldri som voksne til å velge fritt. Gjennom årelang oppdragelse er de suggerert til irreligiøsitet, skriver et dansk blad som bringer disse kloke synspunkter.

Fins det et kristent Slaraffenland?

Av dr. theol. Thorleif Boman.

Slaraffenland heter lykkens paradis hvor ingen behøver å arbeide.

Det lykkeland som Kristus fører deg inn i, er intet Slaraffenland. Snarere tvert i mot. Det er en underlig skare som omgir ham: de fattige i ånden, de som hungrer og tørster etter å bli rettferdige for Gud og mennesker, de fredsomme og fredsstiftere, de ydmyke og saktmodige, de som fikk hugg og slag fordi de sa sannheten og gjorde det som var rett for Gud.

Der finner vi også de angrende syndere og den som bærer tunge byrder. Der er de forpinte og hvilsløse. Kort sagt: Det er mennesker som mangler noe, eller meget, eller kanskje alt, som kommer til Kristus og ber om hjelp. Og hva sier han til dem?

Dere er salige, sier han. Dere er

Hvordan det henger sammen? Jo, ingen i den hele verden kan si seg fri for daglig påvirkning fra andre. Vi over suggesjon på hverandre bare ved å omgås, og vel å merke ikke bare gjennom det vi gjør og sier, men like meget gjennom det vi ikke gjør og ikke sier.

Hva denne påvirkningskraft angår, finner vi neppe noe sterkere enn det eksempel foreldre gir barna.

Når nemlig foreldre og oppdragere viser det eksempel ikke å be, ikke å gå i kirke, ikke å lære barna om Jesus, ikke å bry seg om religion i det hele tatt, ja, da er dette i seg selv en passiv irreligiøs propaganda.

salige, ikke fordi dere har det vondt, men fordi lidelsen førte dere til meg, førte dere til Gud.

Det er ikke lett

å be om unnskyldning
å begynne forfra
å erkjenne feil
å tåle å bli gjort narr av
å være hensynsfull
å tåle medgang
å tåle baktalelse
å tilgi å glemme
å tenke før en handler
å gjøre det beste ut av lite
å styre et urolig sinn
å ta imot en fortjent bebreidelse
å tåle en urettferdig bebreidelse
å finne lyspunkter der det ser mørkt ut.

Men det lønner seg alltid!

Hvorfor kommer folk i kirke?

Av biskop Johs. Smemo.

Rent erfaringsmessig holder det utvilsomt stikk at den preken som i lengden formår å samle, det er den virkelige bibelske forkynnelse. Nu mindre enn noen gang før kommer folk til kirke for å erkyndige seg om en prestemanns privatanskuelse, eller for å la seg underholde en time eller to. Skal de bry seg med å komme, så må det være for å få beskjed — nemlig om det som på dette sted nå en gang skulle gis beskjed om: om Gud, om Hans vei til oss og om vår vei til Ham.

Og når det gjelder de ting, så gjør vi rett i å mene at folk fremdeles har en god del mer tiltro til det som Kristus og Hans bibel har å si, enn til det som vi kan servere av oss selv. En kjent norsk jurist siterte for noen år siden en eldre kollega og brukte ordene på prekenen: «En jurist skal kunne lovne; resonnerer kan enhver». Det er utlagt: En predikant skal gi beskjed om det som skrevet står; derfor er det folk kommer og hører ham; gjøre seg moderne tanker omkring religionen, det kan de like godt selv.

De ti bud som lederartikkel.

En amerikansk redaktør fikk en gang ikke tid til å skrive noen «leder»-artikkel. Det hastet, og nå måtte avisen i trykken. Da sa han til faktork: «Sett opp de ti bud på lederspaltene!» hvilket skjedde! Noen dager deretter fikk redaktøren et brev. Der sto: «Send ikke lenger avisen til meg. De begynner å bli personlig!» Den strålen fra Sinai visste hvor den traff!

Det er med de ti bud som med

multiplikasjonstabellen: de blir aldri umoderne. To ganger to er fire og brudd på Guds ord er alltid synd.

Hva er karakterdannelse?

Hvordan karakteren dannes under motgang viste seg hos en ung mann som en gang ville bli forretningsmann, men mislyktes, det tok ham flere år å betale sin kompanjongs gjeld. Han var forlovet med en god og vakker kvinne, som han elsket, men hun døde. Han begynte å kjempe om en plass i kongressen, men uten resultat. Han forsøkte å få plass i Amerikas landkontrollbyrå, men mislyktes. Så forsøkte han å komme inn i senatet, men ble ikke valgt. Den ene motgangen etter den andre, store skuffelser og mange tilbakeslag møtte ham. Men til slutt ble han en av Amerikas største menn — Abraham Lincoln.

Er du redd morgendagen?

De østerlandske hyrdene går alltid foran fårene sine. De finnes alltid ved fronten. Blir det gjort angrep på hjorden, må den angripende ta med i beregningen at hyrden er i første rekke.

Gud er alltid å finne ved fronten. Han er «morgendagens» Gud. Det er jo nettopp morgendagen som fyller menneskene med engstelse. Husk Gud er allerede der. Alle vårt livs morgendager har passert ham før de når oss.

- Den finner dere selv

Jeg er kommet hit for å fortelle dere om veien til himlen, — veien til helvete finner dere selv, sa Hope da han en gang kom til en bygd for å holde møte.

Kirkens nye sentralorgan

Meget tyder på at bispedømmesrådenes landsmøte vil komme til å bli et viktig sentralorgan for kirken. Møtet som ble holdt i fjor høst for første gang, viste at den lille, men representative forsamling på 45 medlemmer, arbeidet meget effektivt og viste stort initiativ. Særlig bør en merke seg tiltaket med å få klarlagt kirkesøkningen i vårt land for senere på grunnlag av denne undersøkelsen, ta opp til overveielse de nødvendige tiltak som bør gjøres for å styrke kirkesøkningen.

Viktig var også drøftelsene omkring det nye menighetsinstituttet, hvor det ble slått fast at store oppgaver venter på dette institutt. Det ble understreket at dette tiltaket ikke måtte komme i noe konkurrerende forhold til det frivillige arbeidet som gjøres omkring i landet, men heller finne en vei til samarbeid.

Tillært og opplevd.

En stor sangerinne i New York sang arien fra Händels Messias. Hun hadde en vidunderlig stemme. Etter sangen gikk dirigenten fram til henne og sa: «De har en vakker stemme og teknikken er fullkommen, men De vet ikke at Deres gjenløser lever!»

Kua kom ikke mer.

En mann hadde en stridbar nabo som lot kua gå fritt omkring. Flere ganger hadde den vært inne i hans vakre hage.

En morgen fant mannen den der igjen og gikk til eiermannen med den og sa: «Nå har jeg funnet kua di i min hage, og hvis jeg finner den der flere ganger — — —»

«Hva da?» sprang naboen opp.

«Jo, så kommer jeg hit med den igjen», svarte mannen.

Fra den dag kom kua aldri i hagen hans.

*Fra Det Norske Misjonsselskaps
Informasjonstjeneste.*

De takket -- ved å ofre en gang til.

Noen av de ivrigste lege arbeidere på Misjonsselskapets felt i Sør-Afrika er de såkalte «bønnekvinner». De ber for hverandre og for hele menighetens arbeid, de går på besøk til syke og gamle, til sløve kristne og til hedninger, og vitner om den Frelser de tror på. De holder sine egne møter, og de har sitt store stevne. Under stevnet ofrer de og det er ikke små offer de gir. En av misjonærene forteller om en slik offerdag: Jeg må ikke glemme å fortelle om møtets store offerdag. Lederne fra foreningene i alle distrikter brakte gaver som de hadde samlet inn i årets løp, ialt omkring kr. 3.300.00. Det var gripende å se at de hadde samlet så mye. Etter at alle gavene var lagt på bordet, ba de tilsynsmanntollesøe om å takke Gud for gaven og ba om Guds velsignelse over den. Etter bønningen stemte de i en lovsang — og mens lovsangen ble sunget, gikk den store flokken rundt alteret og ofret igjen. De takket med å gi mer! Bønnekvinnene hadde tidligere samlet inn kr. 10.000.00. Nå skulle de bestemme hvordan disse penger skulle brukes. Flere forslag ble framsatt, men tilslutt ble det enstemmig vedtatt at alt skulle gå direkte til kirkens felleskasse.

Ta imot — og del ut.

En av Misjonsselskapets misjonærer i Sør-Afrika forteller at under et større møte, der deltagerne hadde fått mye godt i samvær og taler, sa presten Madela på avslutningsmøtet: Jeg vet om en gjetergutt som hadde oppdaget et sted, der det var mye vill honning. Det var smått stell med maten hjemme, men nå gikk gutten til sitt honninglager og spiste seg mett hver dag. Ofte følte han at han burde

ta noe honning med hjem til sine fattige, sultne foreldre. Men det ble ikke noe av det. Han beholdt alt selv. Foreldrene døde tilslutt av sult. Da var det ennå mye honning igjen der ute hvor gutten gikk og gjette kuene. «Nå må ikke dere gjøre som denne gutten», sa Madela. «Dere har fått mye godt her disse dagene. Ta det med hjem. Og del det ut til alle der hjemme, som ikke kunne bli med og få noe her».

De syke søker hjelp på misjonsstasjonen.

Arbeidet for de syke i Kamerun har vokst kraftig de siste årene, forteller *misjonsprest Toft* i Det Norske Misjonsselskap. Leger, diakoner og sykepleiersker har blitt sendt ut både fra Norge og fra Amerika. Misjonsselskapet og Den Evangelisk Lutherske Kirke i Amerika arbeider nemlig sammen ved det store nye sykehuset.

De innfødte har fått større tro på medisinerne våre, og er mindre redd de utenlandske leger. Pasienttallet har gått veldig opp i de siste årene. I 1955 var det nesten 45000 behandlinger ved sykehus og poliklinikk. De kommer til misjonen med sykdommer av nesten alle slag. Mest utbredt er veneriske sykdommer i alle stadier, dysenteri, malaria, innvoldsorm, sovesyke, skabb, infeksjonssår og spedalskhet.

Arbeidet blant de syke baner veien for evangelieforkynnelsen på mange steder, der vi ellers ikke ville nådd inn.

Spedalskeby reises i Kamerun

En hel liten spedalskby skal reises i Kamerun. *Diakon Aarhaug* i Misjonsselskapet skal stå for dette nye anlegget. Det er ikke minst ved gaver fra Sykepleierskenes Misjonering at det er gjort mulig å ta opp

GODT UTVALG av
SØLVVARER
til
BARNEDÅP
BRYLLUP
KONFIRMASJON
JOHN RØHME
GULLSMED - ORKANGER.

KRISTELIG LITTERATUR
Fotorammer - Innramming
Orkdal Bokhandel
Edel Ask Eikl
FANNREM

arbeid for de spedalske i større målestokk der ute.

Det er et arbeid som trenges sårt. En regner med at det finnes minst 50.000 spedalske i Kamerun. Og lite har det vært gjort for dem hittil.

Smitten brer seg, for folk er merkelig nok ikke redd for de spedalske, slik som tilfellet var på Madagaskar. Syke og friske spiser med fingrene ut av samme fat. Da spedalskheten ofte angriper nettopp fingrene, er det klart at denne spiseskikken er ytterst farlig. Smitten overføres også på mange andre måter, f.eks. ved at den gamle bestemor blir satt til å passe minstebarnet. Det hender at hun bærer det på ryggen, og lar barnet hvile mot et åpent spedalskesår.

Ved å bygge en spedalskeby, en koloni, for de mest syke av de spedalske, kan en ved isolasjon hindre en del av smitteoverføringen. Og ved den nye medisinen og behandlingsmåten kan også noen av de syke bli helbredet. Andre kan bli spart for store smerter ved at sykdommen holdes i sjakk.

Pastor Hans Rabeony har fått hjemlov.

Pastor Hans Rabeony døde i sitt hjem på Madagaskar 4. februar. Under stor deltagelse ble han begravet fra Ambatovinaky kirke søndag 5. februar. Pastor Rabeony er vel kjent i Norge, som han besøkte to ganger. Første gang i 1881-85, da han gikk på Misjonsskolen i Stavanger. Annen gang da han 73 år gammel kom til Norge i 1936. I henimot et og et halvt år reiste pastor Rabeony rundt i hele Norge. Ved sin fine ferd og sin varme appell vant han mange venner for Madagaskar under sitt besøk.

Pastor Rabeony ble 93 år gammel. Som barn ble han fanget av røvere og brakt til Tananarive. Der kjøpte dr. Borchrevink ham fri, og tok ham til seg som pleiesønn. Han fikk sin utdannelse på presteskolen på Madagaskar og Misjonsskolen i Stavanger, ble ordinert til prest i 1887, arbeidet noen år ute i forskjellige distrikter inntil han i 1902 ble prest i Tananarive. Der fikk han gjøre en stor gjerning både for kirke og misjon til han i 1934 trakk seg tilbake fra aktiv tjeneste.

777 misjonærer fra Norge i aktivt arbeid på misjons- merkene.

14.2 millioner kroner i inntekt.
28.054 døpt på misjonsmerkene
i 1954.

Fra en statistikk som Egede Instituttet har utgitt, ser vi at Norge i 1954 ialt hadde 777 misjonærer på misjonsmerkene. Av disse kom 460 fra misjonsselskaper innen Den norske kirke, 205 fra frikirkelige misjoner og 112 fra misjonsselskaper som har sin støtte både fra statskirkelige og frikirkelige leire.

Samme år var inntektene for misjonsselskapene innen kirken 12.7 millioner kroner, for de frikirkelige

misjoner 943 tusen kroner, og for de øvrige misjoner 573 tusen kroner, tilsammen 14,2 millioner kroner.

I årets løp ble det i de tre gruppers arbeidsområder døpt henholdsvis 22.540, 5.298 og 216, tilsammen 28.054 døpt i 1954.

Billy Graham besøker India, Hongkong og Japan.

Store skarer samlet seg om Billy Graham da han i begynnelsen av februar hadde møter på flere steder i India. Fra India gikk reisen til Hongkong. Der skulle han ha møter 15. februar, og både kinesiske kristne og misjonærene i Hongkong så fram til møtene med store forventninger.

I Japan skulle Billy Graham ha møter i Tokio og Osaka. Den 20. februar et møte spesielt for misjonærer i Tokiområdet, og den 23. februar et liknende møte for misjonærer i Osakaområdet. Den 21. februar skulle det være stort møte på det veldige stadion i Tokio, og den 24. februar i Osaka.

GAVER TIL BLADET.

ORKLAND.

Ved John Fagerli: Per J. Hongslo 5. Ved Nils Ofstad: Dorthea Stubban 5; Ingebrigt Haugen 10; Ellen Melby 5.

ORKDAL.

Ved Per Asphjell: H. P. Kvåle 10. Ved Edv. Sletvold: John Elvbakken 5; lærar Bergan 5; Ole O. Andøl 5; Ole S. Andøl 5; Oline Selbekk 5; Gustav Selbekk 5.

Ved I. Krogstad Jakobsen: P. Kristlok 5; Karl Dørdal 5; Olav Kvaale 10; Andor Jensen 5; John Advending 5; John Almli 5; Arnt E. Kvaale 5.

Ved Olav Olsen: Johan Skjetne 5; Jonetta Øyum 10.

Ved Ingar Lund: Anders Gjønnes 5; Martin Krogstad 5.

ORKANGER.

Ved Nikolai Konstad: John N. Ustad 10; Sigvart Jensen 4; N.K. 6; M.O. Røhme 5.

Ved s. Aagot Akseth: Anna Røhme 5; K. og O. Svinsøy 10; S. og O.

Strandly 5; Halvor Jenssen 10; Ellen Richter 5.

Ved Anton Hoff: Johanna Anthonson 5; Lovise Gjønnes 5; Marie og Ole R. Rønning 5; Anna Sandgrind 5; Karen Hognes 5; Arnt Rein 5.

Innkomet i 1956:

ORKLAND.

Ved Oddlaug Høston: Mikkel Haugen 5; Per Øyum 5; Beret Bjørndal 5; Dorthea Stubban 5; Bernt Høston 5.

Ved Jørgen Lie: Ingeborg Anna Togstad 3; Per Opøien 5.

Ved A.B. Hoston: Amund Skorild 5; Lars Torleifsen 2; Gunnar Liium 10; J. J. Øyasæter 10.

Ved Nils Ofstad: John J. Liium, Bergli 10; Einar Monseth 10; Ole Kværnvik 10; Per Solem 10; Ragna Rønning 5.

Ved Marit Berbu: Karen Rønningsbakk 10; Marit Aarli 10; Peder Tronvold, jun. 10.

Ved Leergaard: Oddmund Berbusmæl 10; Arnt Vormdal 10; Arnt Tronvold 10; Marit Kvikne 5; Tora Liøkelsoi 5; Rasmus Simoshaug 10.

Ved Martin Moe: Karen F. Asbølmo 5.

ORKANGER.

Ved Nils Ofstad: Liv Opøien 5. Ved Nik. Konstad: Anders Mjøllhus 5; Valborg Bakk 5.

Ved Olav Olsen: Sigrid Trønsdal 10.

Ved Anton Hoff: Ludvig Hårsaker 10; B.A. 5; Olav Holdvagt 5.

ORKDAL.

Ved Edv. Sletvold: Ole A. Sletvold 5; Harald Dyndal 5; Anton Knudsen 5. Ved Per Asphjell: J. Halseth 10.

Ved I. Krogstad Jakobsen: Jens Haugen 5; Berit Metli 5; Martin Eggen 5; Karen Fossum 5; J. Hoset 5; Aase Høstad 10; A. Aarvik 10; Arnulv Øyasæter 4; Ingebrigt Ofstad 5; Olav Lillery 5; I. Haltli 5; Anne Viken 5; Gislaug Wormdal 5; Berit Moe 10; Marit Eide 5; Anna Wormdal 5; Johannes Eldevik 10; Th. Hestnæs 5; Johanne Ljaamo 5; Dagny Kvam 5; Gurine Fossum 5.

Ved Ingar Lund: Marit Metliås 10.

UTANBYGDS.

Ved I. Krogstad Jakobsen: Margrethe Bakk, Fuglset, Molde 5; Guri Eggan, Fuglset, Molde 5.

Ved Leergaard: Miss Johanna Kvikne, Minneapolis U.S.A. 50.

Hjertelig takk!

PREIKELISTEN**3. s. i faste - 4. mars.**

Orkdal kirke: Sokneprest Arne Frisvold.

Råbygda bedehus kl. 11: Leergaard.
Orkland kirke: Olsen.

Midfaste søndag - 11. mars.

Orkdal kapell: Leergaard

Orkanger kirke: Olsen og ass. generalsekretær Ingebr. Dale. Oftring til Den Norske Sjømannsmisjon.

Marias budskapsdag - 18. mars.

Sølberget bedehus kl. 11: Olsen

Orkland kirke: Leergaard.

Palmesøndag - 25. mars.

Orkdal kapell: Leergaard

Orkanger kirke: Olsen

Skjærtorsdag - 29. mars.

Orkdal kirke: Olsen. Nattverd

Orkland kirke: Leergaard. Nattverd

Langfredag - 30. mars.

Orkdal kirke: Leergaard

Orkanger kirke: Olsen. Nattverd

1. påskedag - 1. april.

Orkdal kirke: Leergard. Oftring til Indremisjonen

Orkland kirke: Olsen. Oftring til Indremisjonen

2. påskedag - 2. april.

Orkdal kirke: Olsen

Orkanger kirke: Leergaard. Oftring til Indremisjonen

1. s. e. påske - 8. april.

Orkdal kapell: Olsen

Orkland kirke: Leergaard. Årets konfirmanter fremstilles for menigheten. Oftring til n.t. for konfirmanter.

Norsk Kristelig Studieråd

er interessert i å få en oversikt over studiegrupper og bibelkretser omkring i menighetene. Rådet er også parat til å yte slike grupper råd og veiledning som måtte ønskes. En kan bare vende seg til rådets kontor i Oslo, Holbergs plass 4 IV.

FRA KIRKEBOKEN.**DØPTE i desember.**

I Orkland kirke: 4-12: Leif Gunnar Brattli f. 9-10 1955. 26-12: Mari Brattli f. 30-10 1955.

I Orkdal kirke: 11-12: Liv Oddrun Metliås f. 29-10 (Orkanger). 18-11: Asbjørn Gaustad f. 5-11; Jomar Are Fagerholt f. 1-11; Arild Olsen f. 30-9 (Orkanger). 26-12: Alf By f. 17-11; Johanne Kristin Lefstad f. 28-10; Turid Pauline Rise f. 7-11; Gullveig Vassli f. 20-11.

I Orkanger kirke: 27-11: Ketil Mule f. 19-10. 4-12: Geir Atle Sognli f. 5-10. 25-12: Stein Ove Tjelle f. 2-11; Bjørn Vidar Tretøy f. 28-10.

DØPTE i januar 1956.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 1-1: Ketil Arve Kroksæter f. 5-12 (Orkland). Elin Johanne Hukkelås f. 21-11. 15-1: Kolbjørn Fuglås f. 5-12.

I Orkanger kirke: 1-1: Stein Arne Løkstad f. 16-10. 15-1: Sidsel Metliås f. 15-11; Irene Sundli f. 12-10; Dagrun Blåsno f. 3-11. 29-1: Toril Reitan f. 27-10.

VIGDE i desember 1955.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 30-12: Lars By og Synnøve Pauline Fagerholt, begge Orkdal. 29-12: (Vigd i Nidarosdomen) Fritz Hjorthen, Brønnøysund og Inger Johanne Grevle, Orkdal.

I Orkanger kirke: 10-12: Arne Dragset og Aagot Mathilde Solberg, begge Orkanger. 29-12: Knut Jarl Olsen og Aagot Otilie Reitan, begge Orkanger. 31-12: Adolf Skinstad, Orkanger og Judit Blåsberg, Orkdal. Robert Sletvold og Borghild Inger Gjævrann, begge Orkanger.

VIGDE i januar 1956.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 7-1: Bjørn Halvard Melchiorson, Sykkylven og Gerd Agnes Olsen, Stokkmarknes. 14-1: John Asbjørnslett, Orkdal og Ragna Natalie Gaski, Sør-Varanger.

I Orkanger kirke: Konrad Asbjørn Sæthre, Orkanger og Oline Borgny Grøset, Orkdal. 21-1: John Erik Wennberg, Strinda og Solveig Synnøve Hoff, Orkanger.

Konfirmantene

i Orkland møter til inntegning tirsdag 3. april i Svorkmo bedehus kl. 16. De som er døpt uten sokns, må ta med dåpsattest.

Gravmonumenter

i alle prisklasser og modeller i førsteklases utførelse kan bestilles hos meg.

Monumentene leveres fraktfritt og fritt oppsatt.

BERNT GROVEN

Svorkmo.

DØDE i desember 1955.

I Orkland: 14-12: Anders Olsen Vormdal f. 30-7 1870. 23-12: Johanna Jensdtr. Vormdal f. 7-4 1891.

I Orkdal. 4-12: Nils Johnsen Meås, f. 10-7 1900. 7-12: Peder Berntsen Sæterbakk f. 30-1 1878; Lisa Kristiansdtr. Fossum f. Ed. f. 13-9 1877. 11-12: Edvard Ebbesen f. 27-10 1870. 16-12: Karen Ingebrigtsdtr. Asbjørnslett f. Gangåssæter f. 7-4 1862. 27-12: Margit Ingvaldsdtr. Molde f. 13-4 1920

I Orkanger. 22-12: Lars Pevik f. 20-3 1877. 31-12: Petra Svendsen f. 16-12 1901.

DØDE i januar 1956.

I Orkland: 16-1: Marie Andreasdtr. Aamot f. Digerås f. 20-1 1884.

I Orkdal: 3-1: Erling Margido Johansson Skjenald f. 14-10 1932. 5-1: Paul Arntsen Sommervold f. 23-9 1875. 26-1: Randi Larsdtr. Kvam f. Metli, f. 16-2 1876.

I Orkanger: 7-1: Hilma Bjerkan (Levanger) f. 10-10 1878. 13-1: Oline Steen f. 1-2 1873. 14-1: Kristine Wiggen f. 4-5 1872.

Risøy ungdomsskole for sjømenn.

Adresse: Gjeving, Aust Agder.

9 ukers kurs fra 13. april.

24 ukers kurs fra 18. septbr.

Dekks-, maskin, og bysselinje.

Farts-, verksted- og restauranttid.

Teoretisk linje for aspiranter til

styrmanns-, maskinist-, stuert-,

kokk- og radioskolene.

Godkjent som forkurs til styr-

mannsskolene.

Plan fritt - stipend - fri reise.